

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 475/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti VOLVOX UK LTD., 6 Bexley Square, Salford, Manchester M3 6BZ, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Benkóczki, Baláž – advokáti, s. r. o., 29. augusta 36A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Vendelín Benkóczki, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 4207/2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti VOLVOX UK LTD. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti VOLVOX UK LTD., 6 Bexley Square, Salford, Manchester M3 6BZ, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou Benkóczki, Baláž – advokáti, s. r. o., 29. augusta 36A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Vendelín Benkóczki, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 4207/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení oprávnenej je účastníčkou napadnutého exekučného konania o vymoženie pohľadávky v sume 622 359,67 € s príslušenstvom začatého 2. septembra 2011.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Dňa 10. 05. 2012 sa v uvedenej exekučnej veci uskutočnila dražba nehnuteľností, pri ktorej súdny exekútor udelil príklep úspešnému vydražiteľovi, spoločnosti ReadyMade Company, a. s. , ktorá urobila najvyššie podanie v sume 784.000 eur.

Dňa 30. 12. 2014, teda po uplynutí viac než 2 rokov a 7 mesiacov od spomenutej dražby nehnuteľností, spísal súdny exekútor zápisnicu o rozvrhnutí výťažku spomenutej dražby podľa § 160 Exekučného poriadku.

Dňa 10. 02. 2015 adresoval súdny exekútor exekučnému súdu návrh na schválenie rozvrhu výťažku spomenutej dražby nehnuteľností, ktorý bol podľa písomnej informácie z exekučného spisu exekučnému súdu doručený dňa 18. 02. 2015.

Dňa 19. 05. 2015 bol... uznesením Okresného súdu Košice I pod č. k. 20 Er/4207/2011-592 schválený rozvrh výťažku spomenutej dražby nehnuteľností, ktorá sa konala dňa 10. 05. 2012.

Dňa 09. 07. 2015 podala proti uzneseniu Okresného súdu Košice I pod č. k. 20 Er/4207/2011-592... odvolanie Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s.

Okresný súd Košice I ostal následne zhruba rok a desať mesiacov nečinný, podané odvolanie odvolaciemu súdu na rozhodnutie nepredložil, pričom exekučný spis je aj ku dňu vypracovania tejto sťažnosti stále na súde prvej inštancie.

K zbytočným prieťahom v konaní zjavne dochádza kontinuálnym nekonaním súdu v období, ktoré začalo v mesiaci júl 2015 a ktoré naďalej trvá, kedy okresný súd po dobu viac ako jedného roka a desiatich mesiacov nevykonal žiaden úkon, pričom navonok, voči nám ako oprávnenému, sa vec javí tak, že k žiadnym prieťahom nedochádza. Takisto činnosť súdu vo zvyšnom období nemožno hodnotiť ako efektívnu, pretože zatiaľ bola bez podstatného vplyvu na meritórne právoplatné skončenie danej exekučnej veci. Exekučné konanie pritom patrí k štandardnej agende súdov a v konaní nie je prítomný žiaden prvok, ktorý by neprimeranú dĺžku konania odôvodňoval.

Ako účastník sme k neprimeranému predĺženiu konania ničím neprispeli, pričom v hre, v stávke je pre nás najmä právna istota ohľadom uspokojenia našej pohľadávky v sume 622.359,67 eur a príslušenstva, o ktorú prichádzame už najmenej päť rokov.

Pokiaľ ide o prípustnosť našej sťažnosti, máme za to, že sme nemali iné účinné a možné právne prostriedky na ochranu základných práv a slobôd, nakoľko pred podaním našej sťažnosti sme mali vedomosť o tom, že súdny exekútor (ako osoba štátom poverená výkonom exekučných titulov, ktorej sme podali návrh na vykonanie exekúcie) cyklicky (konkrétne v dňoch 24. 06. 2015, 25. 08. 2015, 22. 03. 2016, 13. 12. 2016 a 21. 04. 2017) žiadal od exekučného súdu informácie o právoplatnosti jeho uznesenia pod č. k. 20 Er/4207/2011-592, pričom zo spätnej väzby exekučného súdu sa vec dlhodobo javila tak, že spis bol predložený na rozhodnutie odvolaciemu súdu, čomu sme ako oprávnený nemali dôvod neveriť; preto sme sťažnosť na prieťahy v konaní predsedovi exekučného súdu podali až s určitým časovým oneskorením.“

Sťažovateľka žiada priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € s odôvodnením:

„Máme za to, že v posudzovanom prípade je dôvodné priznať nám aj finančné zadosťučinenie v sume 5.000 eur, a to podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a príslušných ustanovení zákona o ústavnom súde, ktorého výška plne zodpovedá zásadám spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti porušenia našich práv, najmä na

okolnosť, že naša vymáhaná pohľadávka v sume 622.359,67 eur a príslušenstva nie je napriek úspešnej dražbe konanej pred piatimi rokmi dodnes uspokojená.“

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, vyslovil príkaz okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal jej finančné zadostučinenie v sume 5 000 € a uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť sťažovateľke trovy konania.

Pred predbežným prerokovaním veci sa na výzvu ústavného súdu predseda okresného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. 1 SprV/377/2017 z 21. júna 2017, v ktorom uviedol:

„Súd vydal poverenie č. k. 20 Er/4207/2011-49 dňa 12. 10. 2011, v ktorom poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Róberta Tutka.

Dňa 20. 2. 2012 podal povinný Kohit Košice, spol. s r. o. návrh na zastavenie exekúcie a taktiež toho istého dňa podal návrh na odklad exekúcie.

Uznesením č. k. 20 Er/4207/2011-59 z 23. 2. 2012 súd rozhodol tak, že povolil odklad exekúcie do nadobudnutia právoplatnosti uznesenia súdu, ktorým rozhodne o návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

Proti tomuto uzneseniu, ktoré vydal vyšší súdny úradník, podal oprávnený 14. 3. 2012 odvolanie.

Uznesením č. k. 20 Er/4207/2011-196 z 27. 3. 2012 súd odvolaniu oprávneného vyhovel, zrušil uznesenie č. k. 20 Er/4207/2011-59 a odklad exekúcie nepovolil.

Uznesením č. k. 20 Er/4207/2011-200 z 27. 3. 2012 súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19. 7. 2012.

Dňa 21. 5. 2012 podal exekútor JUDr. Róbert Tutko návrh na schválenie príklepu udeleného pri dražbe nehnuteľnosti.

Dňa 16. 7. 2012 konajúci sudca požiadal predsedu súdu o predĺženie lehoty na rozhodnutie vo veci, nakoľko vzhľadom na novoobjavené skutočnosti vo veci je potrebné nariadiť pojednávanie.

Dňa 27. 8. 2012 súd vypočul svedka [REDACTED], dňa 4. 9. 2012 vypočul svedka [REDACTED], dňa 7. 11. 2012 svedka [REDACTED].

Uznesením č. k. 20 Er/4207/2011-442 zo 14. 5. 2014 námietky spoločnosti SK EUROVEA s. r. o. zamietol a schválil príklep udelený vydražiteľovi Ready Maade Company, a. s. Štúrova 28, Košice na dražbe konanej dňa 10. 5. 2012.

Uznesením č. k. 20 Er/4207/2011-594 z 19. 5. 2015 súd rozvrh výťažku z dražby nehnuteľností schválil.

Dňa 9. 7. 2015 podala odvolanie voči uzneseniu č. k. 20 Er/4207/2011-594 z 19. 5. 2015 Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s.

Spis bol dňa 12. 5. 2017 predložený Krajskému súdu v Košiciach za účelom rozhodnutia o odvolaní.

Z prehľadu procesných úkonov súdu som dospel k záveru, že súd bol určité časové obdobia nečinný, od 7. 11. 2012 do 14. 5. 2014 a od 19. 5. 2015 do 12. 5. 2017. Tieto obdobia nečinnosti hodnotím ako prietah v konaní, ktorý bol spôsobený predovšetkým značnou pracovnou záťažou exekučného úseku.“

Ústavný súd na základe informácií poskytnutých Krajským súdom v Košiciach zistil, že odvolanie bolo doručené odvolaciemu súdu 15. mája 2017, odvolacie konanie je vedené pod sp. zn. 8 CoE 187/2017 a dosiaľ nebolo vo veci rozhodnuté.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03), čo umožňuje ich namietané porušenie preskúmavať spoločne.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd poukazuje na to, že pri posudzovaní ústavnej akceptovateľnosti účinkov rozhodnutí a postupov orgánov verejnej moci na základné práva účastníkov konania je viazaný predmetom konania vymedzeným sťažnosťou a jej petitom, a to najmä s prihliadnutím na obligatórne právne zastúpenie advokátom a na zásadu procesnej zodpovednosti sťažovateľa ako „pána sporu“. Z obsahu sťažnosti v danej veci, najmä označenia odporcu, ktorým je okresný súd, a jej petitu, v ktorom sťažovateľka požaduje vyslovenie porušenia označených ústavných práv výlučne postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 20 Er 4207/2011, možno vyvodiť, že napáda len konanie pred všeobecným súdom prvého stupňa.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoj právny názor tvoriaci súčasť jeho ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmieta ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Tento právny názor ústavného súdu akceptuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva [pozri napr. rozhodnutie vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05 (IV. ÚS 237/09, m. m. II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010 atď.)].

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka podala sťažnosť adresovanú ústavnému súdu (25. mája 2017, pozn.) v čase, keď okresný súd už vo veci meritórne rozhodol a spis už nebol v jeho dispozičnej sfére, keďže ho už predložil odvolaciemu súdu (15. mája 2017, pozn.). Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti už okresný súd svojím postupom v napadnutom konaní nemohol porušovať základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ani jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že uvedený stav súdneho konania vylučuje, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto jej sťažnosť v súlade so svojou ustálenou judikatúrou odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľke obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní dochádzalo k zbytočným prieťahom v odvolacom konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júla 2017